

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. K.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, P. O. BOX 220, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2014, č. j. KUZL 70516/2014, sp. zn. KUSP/70516/2014/DOP/Ti,

t a k t o:

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2014, č. j. KUZL 70516/2014, sp. zn. KUSP/70516/2014/DOP/Ti (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 11. 2014, č. j. MMZL 158893/2014, sp. zn. MMZL-10782/2014-LG-PŘ-OOSA-563/14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 4 písm. c), ve vazbě na ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 21. 1. 2014 v 18:50 hod. ve Zlíně, na místní komunikaci ul. Štefánikova, ve směru jízdy na obec Vizovice, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., nerespektoval červený signál „Stůj“ pro přímý směr jízdy, na křižovatce řízené světelnými signály, která se nachází ve Zlíně, na silnici I. třídy č. 49, ulice Štefánikova a silnice III. třídy č. 49026, ulice Osvoboditelů.

Žalobci byla v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, ve vazbě na ust. § 11 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) uložena pokuta ve výši 4.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

II. Průběh správního řízení

Dne 17. 3. 2014 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 7. 4. 2014 ve 13:00 hod. Dne 4. 4. 2014 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu, kterému předal námitku podjatosti a omluvu z nařízeného jednání. Námitka podjatosti byla předána nadřízenému orgánu, který neshledal podjatost žádné z oprávněných úředních osob správního orgánu prvního stupně.

Další termín ústního jednání byl nařízen na den 14. 7. 2014 ve 14:00 hod. Dne 14. 7. 2014 byl správnímu orgánu doručen přípis, v němž se žalobce vzdal účasti na ústním jednání a uvedl, že nedošlo k porušení ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Téhož dne proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a v jeho průběhu byly provedeny listinné důkazy obsažené ve správním spise (zejména oznámení přestupku, výpis z evidenční karty řidiče). Ústní jednání bylo odročeno za účelem výslechu svědků, nový termín byl nařízen na den 26. 8. 2014. Z tohoto jednání se žalobce omluvil z důvodu naplánované a předem zaplacené dovolené. Omluvu žalobce správní orgán akceptoval a nový termín nařídil na den 26. 9. 2014 v 09:00 hod. Předvolání k jednání bylo žalobci doručeno dne 11. 9. 2014. Dne 10. 9. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení, že žalobce uděluje plnou moc pro zastupování zmocněnci panu E. S.

Dne 25. 9. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno čestné prohlášení předvolaného svědka F. C., který mimo jiné uvedl, že v době, kdy vozidlo řízené žalobcem míjelo semafor na křižovatce, svítilo oranžové světlo.

Dne 26. 9. 2014 správní orgán zaslal žalobci sdělení, kterým jej vyzval k doplnění chybějících náležitostí předložené plné moci.

Jelikož se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili k nařízenému ústnímu jednání, byl přestupek žalobce projednán v nepřítomnosti obviněného. V průběhu jednání bylo provedeno dokazování listinami obsaženými ve správním spise jejich přečtením, výsledkem svědků – policistů (nstržm. M. Ž. a nstržm. M. N.) a spolujezdce žalobce M. K., byl shlednut videozáznam pořízený Policií ČR a rovněž pořízená fotodokumentace.

Dne 5. 11. 2014 správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí o přestupku, proti němuž podal prostřednictvím svého zmocněnce včasné odvolání. V něm namítal, že správní orgán neprokázal spáchání přestupku, neboť se nezabýval naplněním materiálního znaku přestupku a otázkou zavinění, brojil proti nezákonně provedenému ústnímu jednání a dokazování, jelikož o jejich provedení nevyrozuměl jeho zmocněnce. Dále namítal, že jeho zmocněnci nebylo umožněno se vyjádřit před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, jelikož o této možnosti nebyl vyrozuměn. Pochybení žalobce spatřoval i v tom, že správní orgán neprovedl navržený důkaz, aniž by jakkoli jeho neprovedení zdůvodnil. Konečně žalobce namítal, že druh a výměra sankce byly stanoveny nezákonně, jelikož správní orgán nepřihlédl ke všem zákonem stanoveným kritériím.

III. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí dospěl žalovaný k jednoznačnému závěru, že žalobce se přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu dopustil. K namítanému nenaplnění materiální stránky přestupku žalovaný uvedl, že objektem přestupku byl zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu vyjadřující zájem společnosti na ochraně života a zdraví osob a ochraně majetku. Skutečnost, že v daném případě nebyl objekt porušen, neznamená, že by skutková podstata nebyla naplněna, jelikož k tomu stačí pouhé ohrožení zájmu.

Pokud žalobce namítal absenci zavinění, žalovaný uvedl, že jednání žalobce bylo činěno z vědomé nedbalosti, když žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Jednání žalobce podle názoru žalovaného dokonce hraničilo s nepřímým úmyslem, neboť se k semaforu nepřibližoval takovou rychlostí, aby stihl bezpečně zastavit, ačkoliv musel předpokládat, že může změnit barvu signálu, a ani se o zastavení nepokusil.

K namítané nezákonnosti provedeného ústního jednání a neumožnění zmocněnci se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí v důsledku nezákonného doručování žalovaný uvedl, že předvolání k jednání bylo vyhotoveno a vypraveno dne 29. 8. 2014, kdy žalobce žádného zmocněnce neměl, plná moc byla správnímu doručena až dne 10. 9. 2014. Veškerá práva žalobce byla postupem správního orgánu zachována, přičemž bylo na něm, aby o písemnosti, která byla vypravena před udělením zmocnění, informoval svého zmocněnce. Správní orgán nebyl povinen předvolání k jednání vypravovat znovu a předvolávat kromě žalobce i nového zmocněnce. Co se týče práva vyjádřit se podkladům rozhodnutí, byl žalobce v předvolání poučen, že realizovat tato a jiná procesní práva mu bylo umožněno v průběhu ústního jednání, svou neomluvenou účastí se však žalobce sám o tuto možnost připravil.

K námitce, že správní orgán prvního stupně neprovedl navržený důkaz, se žalovaný vyjádřil v tom smyslu, že správní orgán důkaz provádět nemusel, neboť měl k dispozici kamerový záznam Policie ČR. Další videozáznam nebyl za dané situace potřebný a navíc žalovanému není známo, že by jakákoli křižovatka ve Zlíně byla osazena kamerovým systémem, který by umožňoval sledovat konkrétní vozidlo a vydat záznam o průjezdu.

Pokud žalobce namítal nezákonnost určení druhu sankce a její výměry, žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s právními předpisy. Podle názoru žalovaného bylo třeba zohlednit, že se žalobce přestupku dopustil minimálně z vědomé nedbalosti, a že ohrožení, které z jednání žalobce vzniklo, nebylo zanedbatelné. V inkriminovanou dobu se na komunikaci nacházeli i jiní účastníci provozu – další motorová vozidla i chodci čekající na přejetí komunikace. Žalovaný připustil, že při ukládání sankcí za přestupek je třeba analogicky aplikovat institut zahlázení odsouzení dle trestního zákoníku, na druhou stranu však správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, přihlédl při hodnocení osoby žalobce. Žalovaný tak neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně nezákonnost, když tento přihlédl k dříve spáchaným přestupkům žalobce. Žalovaný považuje uloženou pokutu za opatření s minimální možnou intenzitou výchovného působení na pachatele, aby se jednání podobného typu vyvaroval.

IV. Žaloba

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňovalo zákonné náležitosti, neboť ho zmocněnec žalobce opomněl podepsat. Jako takové podle jeho názoru nebylo způsobilé přezkumu v odvolacím řízení. Jelikož podpis osoby, která podání činí, je esenciální náležitostí podání, bylo nutné postupovat podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, tedy vyzvat žalobce k odstranění vady podání v přiměřené lhůtě. Žalobce má za to, že správní orgán prvního stupně postupoval nezákonně, když zmocněnce žalobce nevyzval k odstranění vady a předal odvolání odvolacímu orgánu, žalovaný pak postupoval nezákonně, když takové odvolání přijal, přezkoumal a rozhodnutím zamítl.

V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně se nezabýval otázkou, zda v daném případě neexistují okolnosti snižující společenskou nebezpečnost jednání žalobce na takovou míru, že by nebyla naplněna materiální stránka přestupku, ani se nezabýval samotným materiálním znakem přestupku. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, kde byl takovýto postup shledán nezákonným.

Správní orgán prvního stupně se podle žalobce nezabýval ani otázkou zavinění. Žalobce má za to, že závěr správního orgánu, že se jednalo o zaviněné jednání, musí být rádě a přezkoumatelně odůvodněn v samotném rozhodnutí, a popírá, že by postačily důvody skutkové vyplývající ze spisu.

Žalobce dále namítal, že správní orgán prvního stupně se nijak nevyjádřil k jeho návrhu na provedení dokazování „záznamy z automatizovaného systému monitorování

průjezdů přes křižovatku na červenou“ a nijak neodůvodnil jeho neprovedení. Tím správní orgán porušil práva žalobce, neboť správní orgán sice není povinen provést důkazy navrhované obviněným, ale pokud je neprovede, je povinen srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč tak neučinil (viz rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 a ze dne 22. 6. 2010, 9 As 17/2010-73). Ani žalobce se s touto námitkou nevypořádal.

Konečně žalobce namítal, že žalovaný se nijak nevypořádal s odvolací námitkou nehodnocení způsobu spáchání přestupku ani míry zavinění ze strany správního orgánu prvního stupně. Z uvedeného důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání se s některou z uplatněných námitek.

Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, a aby žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

V. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že tvrzení žalobce, že na podaném odvolání schází jeho podpis, resp. podpis jeho zmocněnce, je pravdivé. Má však za to, že toto pochybení správního orgánu bylo zhojeno. Smyslem požadavku, aby na odvolání byl uveden podpis odvolatele, je vyloučit situace, kdy by se podané odvolání neshodovalo s vůlí účastníka řízení, jehož jménem bylo učiněno. Jelikož však žalobce netvrdil, že by odvolání nepodal on ani jeho zmocněnec a že s podaným odvoláním nesouhlasí, je jeho námitka o absenci podpisu irelevantní. Postupem správního orgánu žalobce nemohl být zkrácen na svých právech. Pokud žalovaný odvolání projednal a rozhodl o něm přes to, že nesplňovalo všechny náležitosti, nelze dovodit, že by tento postup byl v rozporu se zákonem.

K namítanému nezkoumání materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl, že touto námitkou se důkladně zabýval v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného je evidentní, že v daném případě materiální stránka přestupku naplněna byla, že se jí správní orgán zabýval, přičemž je nerozhodné, zda tak činil samostatně, nebo v souvislosti s kritérii pro ukládání sankce.

Žalovaný dále uvedl, že i námitkou ohledně existence zavinění, se zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle něj je zřejmé, že daný přestupek je zaviněný, a to minimálně ve formě vědomé nedbalosti.

Tvrzení, že se žalovaný nevypořádal s námitkou týkající se neprovedení důkazu, se nezakládá na pravdě, neboť žalovaný se touto námitkou zabýval. Žalovaný odmítl i tvrzení, že opomenul námitku týkající se nezákonného určení druhu a výměry sankce, neboť se touto námitkou detailně zabýval. I zde žalovaný připomněl, že správní řízení prvního stupně s řízením odvolacím tvoří jeden celek. Žalovaný rozhodně nepochybil, pokud doplnil eventuální chybějící úvahy správního orgánu.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce zcela setrval na své žalobní argumentaci. Za absurdní považuje žalobce argumentaci, že odvolací orgán může odstraňovat jak skutkové, tak právní vady prvostupňového rozhodnutí, jelikož důvody určení druhu sankce a její výměry může znát pouze ten správní orgán, který sankci uložil. Odvolací orgán nemůže důvody rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu znát, ale může si jej toliko domýšlet či vymýšlet, jak to učinil žalovaný.

VI. Posouzení krajským soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“ nebo „soud“) napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť s tím obě strany projevíly zákonem stanoveným způsobem svůj souhlas.

Žaloba není důvodná.

Mezi stranami je sporné hmotněprávní posouzení spáchaného skutku, jakož i procesní stránka postupu správních orgánů. Naproti tomu mezi stranami není sporné samotné přestupkové jednání popsané ve výroku prvostupňového rozhodnutí, které bylo napadeným rozhodnutím jako celek potvrzeno. Krajský soud nejprve přezkoumal námitky žalobce vztahující se k procesní stránce napadeného rozhodnutí a řízení, jež jeho vydání předcházelo, a dále pak k hmotněprávní kvalifikaci předmětného jednání jako přestupku.

Předně se soud zabýval námitkou, že odvolání nebylo způsobilé odvolacího přezkumu, jelikož neobsahovalo podpis osoby, která jej podala. Tvrzení žalobce, že podané odvolání nebylo podepsáno osobou, která jej učinila, je pravdivé. Stejně tak je pravdou, že o odvolání správní orgán rozhodl, aniž by byl žalobce, resp. jeho zmocněnec vyzván k odstranění této vady. Podle ust. § 37 odst. 2 poslední věty správního řádu podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí. V případě, že podání doručené správnímu orgánu prvního stupně neobsahovalo podpis osoby, která jej učinila, byl správní orgán povinen v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu pomoci podateli tento nedostatek odstranit, resp. jej vyzvat k jeho odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Soud má tedy za to, že správní orgán prvního stupně skutečně pochybil, pokud takto nepostupoval a namísto toho odvolání postoupil k rozhodnutí žalovanému jako odvolacímu orgánu. Není nicméně zřejmé, jakým způsobem by mohl být v důsledku tohoto pochybení správního orgánu žalobce zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Smyslem právní úpravy, která požaduje, aby na podání byl uveden podpis podatele, je vyloučit situace, kdy by se odvolání či jiné podání neshodovalo s vůlí účastníka řízení, jehož jménem bylo učiněno. V daném případě však skutečnost, že odvolání bylo podáno jménem žalobce, nebyla nijak sporná a tuto nezpochybňuje žalobce ani v podané

žalobě. Naopak prakticky ve všech zbývajících žalobních bodech na předmětné nepodepsané odvolání odkazuje. Práva žalobce by nepochybně mohla být dotčena v případě, že by správní orgán žalobce nevyzval k doplnění chybějícího podpisu a v důsledku vady podání se odmítl odvoláním věcně zabývat, ani k tomuto však v daném případě nedošlo, jelikož odvolání žalobce bylo odvolacím orgánem věcně posouzeno. Soud má tedy za to, že žalobce nemohl být postupem správních orgánů jakkoliv zasažen ve své právní sféře, a proto této žalobní námitce nepřisvědčil.

Pokud žalobce namítal, že se správní orgán prvního stupně nezabýval otázkou naplnění materiálního znaku přestupku, soud nepochybně, že podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích v sobě pojem přestupku spojuje jak naplnění formálních znaků, tak znaků materiálních. Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen mj. řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace (§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu platí, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.

Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, kterého se dovolává i žalobce, obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za přestupek, jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny i znaky materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Z tohoto závěru nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. K tomu soud dodává, že je zcela zřejmé, že čím bude vyšší typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012, č. j. 1 As 118/2012 – 23, dostupný na www.nssoud.cz).

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že přestupkové jednání spáchané žalobcem bylo vyhodnoceno za poměrně závažné, neboť jízda křižovatkou v případě, kdy svítí světelný červený signál „Stůj“ je považována za závažný přestupek, v důsledku kterého může dojít k ohrožení, popř. újmě na životě, zdraví či majetku žalobce i dalších účastníků silničního provozu. V jiné části rozhodnutí dále uvedl, že žalobce se přestupku dopustil v nepřehledné křižovatce v centru krajského města, v níž jsou také přechody pro chodce řízené semaforem, tudíž mohlo dojít v případě vejít chodce na přechod pro chodce ke sražení takovéto osoby, což mohlo mít i fatální následky. Přestupkové jednání navíc podle správního orgánu prvního stupně mohlo mít návaznost na jiná vozidla, která se v daném místě nacházela. Z uvedeného je dle názoru soudu zřejmé, že již správní orgán

prvního stupně se otázkou naplnění materiální stránky přestupku zabýval, poukázal přitom zejména na ohrožení života, zdraví a majetku jak žalobce, tak ostatních účastníků silničního provozu v důsledku jednání žalobce. Soud má za to, že v případě, že v rozhodnutí je výslovně uvedeno, k porušení nebo ohrožení jakého zájmu společnosti přestupkovým jednáním došlo, bylo by nadbytečné, aby správní orgán nadto výslovně konstatoval, že neshledal takové okolnosti, které by společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižovaly na takovou míru, že by nebyla naplněna materiální stránka přestupku.

Zcela přesvědčivým způsobem se pak s otázkou naplnění materiální stránky přestupku vypořádal žalovaný, když v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že skutečnost, že šlo o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, bylo v daném případě zcela evidentní. Konstatoval, že objektem přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu je zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu vyjadřující zájem společnosti na ochraně života a zdraví osob a ochraně majetku. Přestože v dané věci nedošlo k zásahu do takového zájmu a objekt nebyl porušen, neznamená to, že by skutková podstata přestupku nebyla naplněna, jelikož k tomu postačí již pouhé ohrožení takového zájmu. Žalovaný nadto správně doplnil, že v inkriminované době hrozilo velmi reálné nebezpečí vzniku poruchy, neboť žalobce nebyl jediným účastníkem silničního provozu, ale kromě spolujezdců se na místě nacházela rovněž další motorová vozidla, ale i chodci čekající na přejetí předmětné komunikace u stejného semaforu. S tímto názorem se krajský soud zcela ztotožnil a stejně jako správní orgány má za to, že o naplnění materiální stránky přestupku v daném případě nemůže být pochyb. Průjezdem křižovatky na červený signál „Stůj“ nepochybně nejen ohrožen zájem společnosti na ochraně života a zdraví osob a majetku, ale také zájem na organizaci dopravy na pozemních komunikacích. V této souvislosti je třeba odkázat na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, čj. 6 As 65/2004-59, přístupný na www.nssoud.cz, podle něhož materiální znak (§ 2 odst. 1 posledně citovaného zákona) je naplněn, pokud byl zaviněným jednáním porušen zájem společnosti. V daném případě tedy šlo nejen o ohrožení, ale též o porušení zákonem chráněného společenského zájmu.

Co se týče otázky zavinění, žalobci je nutno přisvědčit v tom, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí výslovně neuvedl, v jaké formě zavinění žalobce přestupek spáchal, zda ve formě nedbalosti nebo úmyslně. Z celkového kontextu rozhodnutí je však zjevné, že správní orgán dospěl k závěru, že subjektivní stránka přestupku (tj. zavinění) byla v daném případě naplněna. Na to žalovaný uvedl, že zavinění na přestupku je správním orgánem dostatečně prokázáno, a nadále zdůvodnil, proč neshledal žádné okolnosti či pohnutky, které by jej z přestupku zcela nebo částečně vyvinily. Vzhledem k tomu, že ke spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu postačuje zavinění z nedbalosti, resp. je nerozhodné, v jaké formě zavinění byl přestupek spáchán, lze považovat i takovéto hodnocení za dostačující, a to i s přihlédnutím k tomu, že žalobce naplnění subjektivní stránky v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nijak nezpochybnil. Veškeré pochybnosti následně rozptýlil žalovaný, který v rozhodnutí o odvolání výslovně konstatoval, že jednání bylo činěno z vědomé nedbalosti, neboť žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, a že toto může hraničit s nepřímým úmyslem, neboť se k semaforu nepřibližoval takovou rychlostí, aby stačil

bezpečně zastavit, a ani se o zastavení nepokusil. V této souvislosti soud uvádí, že odvolací správní orgán je oprávněn v odvolacím řízení v rámci přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mimo jiné toto rozhodnutí doplňovat o další důvody, případně jej změnit, a to jak co do odůvodnění, tak co do výroku. Řízení u správního orgánu prvního stupně a řízení o odvolání, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, potom tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80, všechny rozhodnutí dostupné na www.nssoud.cz). Tomuto postupu správních orgánů proto nelze nic vytknout.

S námitkou, že se správní orgán prvního stupně nevyjádřil k návrhu žalobce na provedení dokazování záznamy z automatizovaného systému monitorování průjezdů přes křižovatku na červenou, se dostatečným způsobem vypořádal žalovaný, když v rozhodnutí zdůvodnil, proč nebylo nutné tento důkaz provádět (zejména z důvodu nadbytečnosti, jelikož správní orgán měl k dispozici kamerový záznam pořízený policejní hlídkou na místě přestupku). K tomu žalovaný doplnil, že mu není známo, že by křižovatky ve Zlíně byly osazeny kamerovým systémem, který by umožňoval sledovat konkrétní vozidlo. Z návrhu na provedení dokazování v průběhu řízení ostatně nevyplynulo, k prokázání jakých skutečností nad rámec těch, které byly prokázány záznamem pořízeným Policií ČR, by měly údajně záznamy z automatizovaného systému monitorování průjezdů přes křižovatku sloužit.

Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný ignoroval námitku žalobce týkající se nehodnocení způsobu spáchání přestupku ani míry zavinění správním orgánem prvního stupně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný předmětnou námitkou podrobně zabýval. Konkrétně v tomto ohledu žalovaný zdůraznil, že při ukládání sankce nebylo možné odhlédnout od toho, že se žalobce přestupku dopustil minimálně z hrubě vědomé nedbalosti, neboť žalobci musely být známy fatální materiální škody, které z jeho jednání mohly vzejít, a poukázal i na skutečnost, že z průběhu řízení nevyplynulo, že by se žalobce alespoň pokusil vozidlo zastavit. Ztotožnil se rovněž s názorem správního orgánu prvního stupně, že ohrožení, které z jednání žalobce vzniklo, nebylo zanedbatelné, jelikož na předmětné komunikaci se v inkriminovanou dobu nacházeli i další účastníci silničního provozu, které žalobce mohl ohrozit (spolujezdci, další motorová vozidla, chodci). Závěrem žalovaný přesvědčivým způsobem objasnil, z jakých důvodů považoval uloženou výši pokuty (4.000 Kč) za minimální možnou, aby došlo k výchovnému působení na pachatele do budoucna (nižší pokuty slouží k tomu, aby bylo možné zvýhodnit řidiče, kteří se k jednání doznali, kteří se dříve nedopustili žádného protiprávního jednání a kteří přestupek spáchali jen z nevědomé nedbalosti). Soud nezpochybňuje, že žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doplnil o své úvahy, resp. některé úvahy prvostupňového orgánu nahradil svými. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří s rozhodnutím o odvolání jeden celek, je však možné, aby odvolací orgán dovysvětlil myšlenky správního orgánu prvního stupně, pokud zcela nenahradí jeho vůli. Soud má za to, že již odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří dostatečný základ, z něhož bylo zřejmé, z jakých důvodů byla žalobci uložena pokuta v konkrétní výši, a žalovanému tak nic nebránilo jeho myšlenky i v návaznosti na odvolací námitky rozvinout. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení

tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25, přístupný na www.nssoud.cz). Celkové odůvodnění výše uložené pokuty tak soud považuje za zcela přezkoumatelné.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

Krajský soud po podrobném přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, neshledal, že by trpělo některou z vad, které namítal žalobce. Krajský soud proto shledal žalobu jako celek nedůvodnou a jako takovou ji zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce